



EROSCOPI

Vi Keeland

Indecent

Traducere din limba engleză de
Dora Constantinovici

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Andreea Roșeț

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: Guliver/Getty Images/@Lorado

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Mușătoiu
Cristina Spătărelu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KEELAND, VI

Indecent / Vi Keeland; trad. din lb. engleză de Dora

Constantinovici. - București: Editura Trei, 2021

ISBN 978-606-40-1082-7

I. Constantinovici, Dora (trad.)

821.111

Titlul original: Inappropriate
Autor: Vi Keeland

Copyright © 2020. INAPPROPRIATE by Vi Keeland
The moral rights of the author have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

CAPITOLUL 1

Irlanda

Doamne, mă simt îngrozitor! Mi-am ridicat capul de pe pernă și m-am înflorat. Exact din cauza asta consumam alcool atât de rar. O mahmureală persistentă și apoi trezirea la ora 3:30 dimineața n-au cum să-ți asigure un somn sănătos. M-am întins spre locul de unde venea zgomotul enervant și am tot pipăit spațiul din jurul noptierei până când am reușit să-mi găsesc telefonul și să opresc alarma.

Zece minute mai târziu, sunetul a revenit. M-am dat jos din patul meu confortabil gemând și m-am îndreptat spre bucătărie ca să beau o cafea absolut necesară și să iau un Ibuprofen. Probabil că va fi nevoie să-mi pun și gheață la ochi ca să arăt cât de cât prezentabil în timpul emisiunii în direct în care urma să apar în dimineața asta.

Am început să torn cafeaua fierbinte, iar când am umplut aproape jumătate din cană mi-am amintit brusc motivul beției de aseară, al cărei rezultat fusese mahmureala asta care nu se mai dădea dusă. Cum naiba am putut să uit? Scrisoarea. Nenorocita de scrisoare!

Au! Rahat!

Cafeaua fierbinte s-a vărsat peste marginea căzii și mi-a opărit mâna.

Rahat!

Au!

Rahat!

Mi-am trecut mâna sub un jet de apă rece și am închis ochii. Ce naiba făcusem? Aș vrea să mă târăsc înapoi în pat și să uit tot. În schimb, mi-am amintit toate detaliile de ieri, care mi-au inundat mintea, izbindu-mă ca un tsunami. La o oră după ce mi-am cărat bagajele pe ușa din față, întorcându-mă acasă după o săptămână în paradis, promisem o scrisoare prin curier.

Fusesem *concediată*.

Printr-o scrisoare standard de informare.

Cu doar o zi în urmă eram pe punctul de a mă întoarce din vacanță, tocmai pentru a merge la muncă. Am simțit că mi se face greață. Eram șomeră pentru prima dată de la vârsta de 14 ani. Să nu mai spun că era prima dată când nu păraseam un job de bună-voie. Am oprit apa și mi-am relaxat gâtul, aplecându-mi capul și încercând să-mi amintesc formularea exactă din acea scrisoare nenorocită.

Dragă doamnă Saint James,

Ne pare rău să vă informăm că, începând cu acest moment, contractul dvs. cu Lexington Industries a fost reziliat.

Eliberarea dvs. din funcție are loc din următoarele motive:

— *Încălcarea politicii de conduită 3-4. Comiterea oricăror acte care constituie agresiune sexuală sau expunere indecentă.*

— *Încălcarea politicii de conduită 3-6. Folosirea internetului și/sau a altor căi de comunicare mass-media pentru angajarea într-un comportament sexual sau comportament indecent.*

— *Politica privind încălcarea conduitei 3-7. Angajarea în alte forme de imoralitate sexuală sau comportament indecent.*

Nu se vor face plăți compensatorii, deoarece încetarea contractului de angajare a fost motivată. În 30 de zile vă vom emite o scrisoare care să prezinte situația beneficiilor dvs. Plata asigurării va continua pentru perioada standard hotărâtă prin Codul Muncii statului New York. Biroul de Resurse Umane vă va acorda ultimul salariu și va colabora cu supervisorul dvs. în vederea returnării obiectelor personale.

Regretăm că a fost nevoie să recurgem la această acțiune și vă dorim noroc în viitoarele demersuri.

Cu sinceritate,

Joan Marie Bennett, Director de Resurse Umane

În plic fusese inclus un stick de memorie care conținea un videoclip de 30 de secunde pe care una dintre prietenele mele îl făcuse pe plajă. Am simțit cum îmi arde gâtul, și nu din cauza abuzului de alcool la care îmi supusesem corpul.

Jobul meu fusese viața mea în ultimii nouă ani. Iar un videoclip stupid și neclar a făcut ca tot ce obținusem lucrând din greu să dispară ca un nor de fum.

Puf! Adio carieră.

Am oftat din nou.

— Dumnezeu! Ce naiba o să fac?

Și cum statul în picioare nu avea, în mod evident, cum să-mi ofere răspunsul la această întrebare, m-am dus înapoi în dormitor cu tot cu durerea mea de cap, unde m-am târât din nou sub așternuturi. Am tras de cuvertură și mi-am acoperit inclusiv capul cu ea, sperând că o să fiu cu totul înghițită de întuneric. Până la urmă am reușit să adorm din nou. Când m-am trezit, câteva ore mai târziu, mă simțeam un pic mai bine. Dar starea asta nu a durat foarte mult,

pentru că mi-am dat seama că-mi aminteam doar jumătate din ce făcusem aseară.

• • •

Colega de cameră — și cea mai bună prietenă a mea —, Mia, mi-a umplut o cană cu cafea, pe care a încălzit-o apoi în cuptorul cu microunde. S-a uitat la mine, părând și ea destul de mahmură.

— Cum ai dormit? m-a întrebat ea.

Mi-am pus coatele pe masa din bucătărie și mi-am sprijinit capul în mâini, ca să-l țin cât de cât ridicat. M-am uitat chiorâș la ea.

— Tu cum crezi c-am dormit?

A oftat.

— Încă nu pot să cred că te-au concediat. Ai contract. E legal să dea pe cineva afară pentru ceva ce s-a întâmplat când nu era la serviciu?

Am luat o gură de cafea.

— Așa se pare. Am vorbit cu Scott acum câteva minute despre treaba asta.

Mi-am călcat pe mândrie și mi-am sunat fostul iubit. E un tâmpit și ultima persoană cu care aș fi vrut să vorbesc, dar e și singurul avocat pe care-l cunosc. Din păcate, el mi-a confirmat că ceea ce făcuse angajatorul meu era perfect legal.

— Îmi pare atât de rău! Habar n-aveam că o zi pe plajă ar putea să se transforme în așa ceva. E vina mea. Eu am fost cea care a sugerat să mergem în zona unde se face plajă topless.

— Nu e vina ta.

— La ce naiba s-o fi gândit Olivia când a postat videoclipul pe Instagram și ne-a dat *tag* tuturor?

— Bănuiesc că toate paharele de *Piña Colada* cu un shot de rom în plus pe care ni le-aducea chelnerul drăguț i-au luat complet mințile. Dar nu înțeleg cum de au aflat cei de la muncă de filmuleț. Era contul meu privat... Irlanda Saint James, nu cel public, Irlanda Richardson, pe care-l administrează cei de la muncă. De fapt, pe

care obișnuiau să-l administreze. Deci, cum de l-au văzut? Eu mi-am verificat de două ori setările azi-dimineață, ca să mă asigur că nu făcusem, din greșeală, profilul accesibil tuturor — nici vorbă de așa ceva.

— Nu știu. Poate cineva de la jobul tău o urmărește pe una dintre noi care are un cont public.

— E posibil, am zis eu, clătinând din cap.

— Ți-a răspuns măcar la e-mail tâmpitul ăla?

M-am încruntat la ea.

— Ce e-mail?

— Nu-ți amintești?

— Se pare că nu.

— Cel pe care i l-ai trimis președintelui companiei tale.

Am făcut ochii cât cepele. *Ah, la naiba!* Lucrurile merg din ce în ce mai bine!

• • •

Se pare că poți cădea mai jos decât ți-ai fi închipuit.

Am fost concediată.

Nu primesc plăți compensatorii.

La doar o săptămână după ce am plătit a doua și cea mai mare tranșă de bani conform contractului de construcție al primei mele case.

Care ar fi probabilitatea de a primi o recomandare bună din partea angajatorului meu actual? *Zero barat*, după ce, într-un acces de beție, i-am spus tipului care lucrează în turnul lui de fildeș ce părere am despre el și despre compania lui.

Minunat.

Pur și simplu minunat.

Bravo, Irlanda!

Mai am aproximativ o mie de dolari în cont, după ce-am achitat cu banii jos o sumă care reprezenta majoritatea economiilor mele de o viață pentru avansul necesar ca să cumpăr terenul din Agoura Hills,

și după ce m-am dat mare și am plătit băuturile pe parcursul unei săptămâni întregi de petrecere a burlăcițelor în Caraibe. Să nu mai spun că, în curând, colega mea de cameră o să se căsătorească, apoi o să se mute, deci nu va mai plăti jumătatea ei din chirie.

Dar... nu-ți face griji, Irlanda. O să găsești un alt job.

Când or zbura porcii.

Industria mass-media este aproximativ la fel de iertătoare cum e contul meu bancar după o zi petrecută la mall.

Sunt terminată.

Complet varză.

Va trebui să mă întorc la contracte de muncă independente, să scriu articole pentru diverse reviste pentru un bănuț pe cuvânt, doar ca să supraviețuiesc financiar. Nu trebuia să mai trec prin așa ceva. M-aș fi *sinucis* — să lucrez 60 de ore pe săptămână timp de aproape zece ani ca să ajung din nou unde mă aflam acum. Nu puteam să renunț fără să lupt.

Ar trebui măcar să încerc să salvez cât de cât situația — suficient cât să primesc o recomandare mai puțin dură. Așa că am tras adânc aer în piept, am cântărit situația cu maturitate și am deschis laptopul pentru a-mi reîmprospăta memoria cu privire la e-mailul pe care i-l scrisesem președintelui Lexington Industries, pentru că uitasem mai mult de jumătate din ce conținea. Poate că situația nu era atât de rea cum credeam. Am intrat în folderul cu e-mailuri trimise și am deschis mesajul.

Stimate domn Jong-un,

Am închis imediat ochii. *Rahat.* Ei bine, toate speranțele mele s-au dus naibii. Dar poate că nu a înțeles gluma; poate doar a crezut că i-am greșit numele. E posibil, nu?

M-am întors fără tragere de inimă la lectură, ținându-mi respirația.

Aș dori să-mi cer formal scuze pentru mica mea indiscreție.

OK... nu era un început rău. E bine. E chiar bine.

Măcar de m-aș fi oprit din citit după acea propoziție.

Vedeți dumneavoastră, nu mi-am dat seama că lucrez pentru un dictator.

Of!

Doamne, sunt o tâmpită când beau prea mult. Am expirat cu putere, ca să pot citi restul mesajului.

Aveam impresia că am dreptul de a face ceea ce-mi place atunci când nu sunt la serviciu. Spre deosebire de tine, care probabil ai crescut cu lingura de argint la gură, eu muncesc din greu. Prin urmare, merit să mă descarc din când în când. Dacă asta presupune să-mi bronzez puțin țâțele într-o vacanță privată numai între fete, atunci asta o să fac. N-am încălcat nicio lege. Era o plajă pentru nudiști. Aș fi putut să mă dezbrac de tot, dar am ales să-mi dau jos doar sutienul. Pentru că, să fim cinstiți: am niște sâni grozavi. Dacă ai urmărit „videoclipul jignitor” pe care directorul tău constipat de Resurse Umane a considerat potrivit să mi-l trimită pe un stick de memorie alături de scrisoarea aia de rahat prin care eram concediată, ar trebui să te consideri norocos că ai putut să tragi cu ochiul la ei. Ai putea chiar să-l adaugi la rezerva personală cu materiale de masturbare, perversule.

Am muncit din greu pentru tine și compania ta stupidă mai bine de nouă ani. Din partea mea, și tu și compania puteți să vă duceți dracului!

Mânca-mi-ai curu’,

Irlanda Saint James

Bun. Va fi mai complicat decât sperasem să rezolv lucrurile. Dar nu mă pot lăsa descurajată. Poate că *el presidente* nici măcar nu a citit primul meu e-mail, așa că l-aș putea începe pe următorul cerându-i să-l ignore pe primul.

Dacă vreau să-mi păstrez speranța de a găsi un alt loc de muncă în aceeași industrie, nu-mi permit să am parte de o recomandare proastă. Din moment ce mi-au violat intimitatea, cel puțin ar putea să adopte o poziție neutră pe viitor. M-au trecut valuri de transpirație, provocate de starea de panică și am început să îmi rod unghiile. Nu sunt cu nimic mai presus decât un cerșetor. Am copiat adresa de e-mail a președintelui într-un mesaj nou. Trebuia să acționez cât mai rapid.

Fix când am început să scriu, laptopul meu a scos un sunet, notificându-mă că am primit un e-mail. L-am deschis și aproape că mi-a stat inima-n loc când am citit adresa de e-mail: Grant.Lexington@LexingtonIndustries.com

Oh, Doamne!

Nu!

Am încercat să înghit în sec, dar îmi simțeam deodată gura uscată. N-are cum să fie de bine. Doar că încă nu știam cât de gravă e situația.

Dragă doamnă Saint James,

Vă mulțumesc pentru e-mail... pe care acest om crescut cu lingura de argint la gură l-a citit la două dimineața, atunci când încă se afla la birou, lucrând. Din tonul scrisorii dvs. — una plină de erori gramaticale, ceea ce e destul de grav pentru o femeie cu o diplomă în jurnalism — presupun că ați scris-o la beție. Dacă așa stau lucrurile, cel puțin nu va mai trebui să vă treziți dimineața devreme. Cu plăcere. Ca să știți, nu am văzut videoclipul despre care vorbiți. Dar dacă rezerva personală de materiale pentru masturbare se va goli vreodată, poate îl voi dezgropa din dosarul meu cu e-mailuri șterse — împreună cu scrisoarea de recomandare standard pe care superiorul dvs. plănuia să v-o ofere.

Cu stimă,

Richie Rich.

Am expirat cu putere. *La dracu'.*

Capitolul 2

Grant

— Domnule Lexington, ați dori să vă comand ceva pentru prânz? Persoana cu care aveți întâlnire la ora două tocmai a sunat și a anunțat că va întârzia o jumătate de oră, așa că aveți o mică pauză.

— De ce nu pot oamenii să fie punctuali? am bombănit eu, apăsând butonul interfonului prin care comunic cu asistenta mea. Poți, te rog, să-mi comanzi un sendviș cu carne de curcan și brânză elvețiană într-o chiflă din grâu integral de la Boar's Head? Și spune-le să pună doar o felie de brânză. Ultima dată când am comandat, tipul care mi-a făcut sendvișul cred că era din Wisconsin¹, la câtă brânză mi-a pus.

— Desigur, domnule Lexington.

Am deschis laptopul să mai parcurg din e-mailurile necitite, din moment ce întâlnirile mele se transformaseră doar în pauze lungi de așteptare. Uitându-mă după vreun mesaj important, ochii mi s-au oprit asupra unui nume: *Irlanda Saint James*.

1 Statul Wisconsin este recunoscut pentru producția de brânză. (N.r.)

Femeia era evident o bețivă sau o nebună sau, de ce nu, ambele. Deși e-mailul ei fusese mai amuzant decât jumătate din rahatul de informații mondene care mă așteptau. Așa că l-am deschis.

Stimate domn Lexington,

Vă vine să credeți că mi-a fost furată parola de e-mail și cineva a scris acel mesaj ridicol? Probabil că nu. Luând în considerare cât de bine educat, inteligent, muncitor și de succes sunteți.

Am exagerat cu laudele?

Îmi pare rău. Dar mai am multe alte laude de exprimat.

Există vreo șansă ca noi doi să o luăm de la capăt?

Vedeți, contrar a ceea ce probabil credeți, nu beau prea des. De aceea, când am primit o scrisoare de reziliere a contractului de angajare foarte neașteptată, nu a fost nevoie să beau prea mult pentru a-mi îneca amarul. Și se pare că rațiunea mea a avut și ea de suferit. Oricum, dacă ați citit până aici, vă mulțumesc. Iată și e-mailul pe care ar fi trebuit să-l scriu de fapt:

Stimate domn Lexington,

Vă scriu pentru a vă solicita asistența în legătură cu ceea ce cred că a fost o încheiere nedreaptă a contractului meu de angajare. Doresc să specific faptul că am fost un angajat dedicat al Lexington Industries timp de nouă ani și jumătate. Am început ca stagiar, am fost apoi promovată în diverse funcții, printre care redactor de știri și, în cele din urmă, mi-am atins obiectivul de a deveni reporter în direct.

Recent, am plecat într-o vacanță (de care aveam mare nevoie) în Aruba, cu alte opt femei, pentru o petrecere a burlăcițelor. Hotelul nostru avea și o secțiune de plajă privată, rezervată nudiștilor. Deși nu sunt exhibiționistă, m-am alăturat prietenelor mele pentru câteva ore de stat

topless la soare. S-au făcut și câteva fotografii și videoclipuri nevinovate, pe care nu eu le-am postat pe rețelele de socializare, iar numele pe care-l folosesc pe micul ecran nu a fost menționat în mediul online. Totuși, total neașteptat, când m-am întors acasă am găsit un e-mail prin care mi se rezilia contractul de angajare pe motiv de încălcare a politicii companiei în ceea ce privește comportamentul indecent. Cu toate că înțeleg motivul pentru care compania are o astfel de politică, cred cu tărie că felul în care m-am comportat în timpul unei vacanțe private nu a avut cum să lezeze imaginea Lexington Industries. Drept urmare, vă solicit, cu tot respectul cuvenit, să revizuiți regulamentul de ordine interioară și decizia de încetare a contractului meu.

Cu respect, a dumneavoastră

Irlanda Saint James (Irlanda Richardson pe micile ecrane)

Saint James. De unde știi numele ăsta? Mi s-a părut cunoscut încă de când am primit primul e-mail, așa că am căutat-o în registrul de angajați ai companiei. Dar apărea ca făcând parte din departamentul de știri, pe care îl conducea sora mea și pe care îl evitasem ca pe ciumă de când preluasem funcția de președinte odată cu moartea tatei, în urmă cu optsprezece luni. Nu mă omor după politică, propagandă și birocrăție. Deși sunt președinte cu drepturi depline, în general prefer să mă ocup de partea financiară a Lexington Industries.

Am căutat primul e-mail pe care l-am primit de la doamna Saint James și l-am recitit. Deși cel recent e cu siguranță mai potrivit, primul m-a amuzat mai tare. Încheiase cu *Mânca-mi-ai curu'*, ceea ce m-a făcut să râd pe înfundate. Nimeni nu mi-a vorbit așa vreo dată. În mod ciudat, mi s-a părut ceva nou și interesant. Mi s-a făcut imediat poftă să port o conversație cu doamna Richardson după câteva băuturi. Cu siguranță mi-a stârnit curiozitatea. Am apăsat din nou butonul interfonului.

— Millie, ai putea să suni la divizia Broadcast Media, la producătorul segmentului știrilor de dimineață? Cred că îl cheamă Harrison Bickman sau Harold Milton... ceva de genul.

— Desigur. Doriți să programez o întâlnire?

— Nu. Spune-i că aș vrea să văd dosarul personal al uneia dintre angajate — Irlanda Saint James. Pseudonimul pe care-l folosește este Irlanda Richardson.

— Sigur, mă ocup imediat.

— Mulțumesc.

Întâlnirea mea de după-amiază a durat doar cincisprezece minute. Tipul nu doar că a apărut cu o oră și jumătate mai târziu, ci era și complet nepregătit. Nu am răbdare cu oamenii care nu-mi respectă timpul, așa că i-am spus că renunțăm la colaborare și am ieșit din sala de conferințe după ce i-am zis să-mi uite și numărul de telefon.

— E totul în regulă? a întrebat Millie, ridicând ochii spre mine când am trecut cu pași mari pe lângă biroul ei. Aveți nevoie de ceva din birou pentru ședință?

— Ședința s-a încheiat. Respinge orice apel venit de la Bayside Investments, asta dacă o să mai sune vreodată.

— Ăăă... da, domnule Lexington.

Millie s-a ridicat și m-a urmat în birou, ținând în brațe o agendă.

— A sunat bunica dumneavoastră. A spus să vă transmit că nu au nevoie de un sistem de securitate și că l-a trimis pe instalator acasă.

Am ocolit biroul, clătinând din cap.

— Minunat. De-a dreptul grozav.

— V-am făcut rost de dosarul doamnei Saint James și l-am printat. E pe biroul dvs. E și un videoclip care se afla în dosarul ei de la Resurse Umane, pe care vi l-am trimis pe e-mail.

— Mulțumesc, Millie.

M-am așezat la birou.

— Închide ușa când ieși, te rog.

Iisuse Hristoase! Mi-am amintit de ea. Trecuse mult timp de atunci, dar povestea ei nu era una pe care să o uiți prea ușor. Când Irlanda Saint James a fost angajată, locul încă era condus de tatăl meu. Eram la el în birou atunci când Millie i-a adus dosarul Irlandei. Tata folosisese povestea ei drept exemplu — un exemplu al deciziilor pe care uneori trebuie să le iei pentru a proteja imaginea companiei.

M-am lăsat ușor pe spate în scaun. Fiecare potențial angajat este verificat atent înainte de a semna contractul; minuțiozitatea acestei verificări depinde de poziția pe care urmează să o ocupe. Cu cât cineva este mai cunoscut publicului, cu atât numele și imaginea sa pot afecta mai tare compania, așa că verificarea unei asemenea persoane este mai detaliată. De astfel de lucruri se ocupă de obicei departamentul de Resurse Umane, care colaborează cu o companie de investigații private. Dacă totul este în regulă în urma acestei verificări, persoana în cauză este angajată de un manager, care primește aprobarea directorului departamentului pentru care va lucra aceasta. De cele mai multe ori, în acest proces nu sunt implicați cei din conducerea companiei — cu excepția cazului în care cineva ar putea reprezenta o amenințare la adresa companiei, iar un șef de departament dorește totuși să angajeze persoana în cauză. Atunci dosarul respectiv este trimis în vârful piramidei.

Irlanda Saint James. Mi-am frecat ușor bărbia, simțind că deja este nevoie să mă bărbieresc. Prenumele ei era puțin neobișnuit, probabil din cauza asta l-am ținut minte. Deși mi-am scos din cap multe rahaturi care s-au întâmplat acum zece ani.

Am răsfoit paginile dosarului ei de angajare: CV-ul ei abia ocupa o pagină, în condițiile în care, în mod normal, dosarul ar fi trebuit să aibă o grosime de câțiva centimetri.

Fusese studentă la UCLA cu specializarea comunicare și limba engleză. Obținuse o diplomă în jurnalism de investigație la școala

de studii postuniversitare de jurnalism Berkeley. Suna foarte bine. Nu fusese arestată niciodată și primise o singură amendă pentru parcare în loc interzis. Compania noastră făcuse o actualizare a istoricului ei acum optsprezece luni, atunci când obținuse funcția actuală. Părea că se afla într-o relație cu un avocat. Una peste alta, investigația trecutului ei nu scosese la iveală nimic ieșit din comun — era o angajată ideală și un cetățean model. Dar lucrurile stăteau altfel în ceea ce-l privea pe tatăl ei...

Următoarele 50 de pagini erau în mare parte despre el. Ocupase un post neimportant de paznic într-un complex de locuințe aici, în oraș — deși toate știrile despre el fuseseră scrise la ceva timp după ce încetase să mai lucreze acolo. Am răsfoit și am privit paginile cu atenție, lăsându-le să-mi cadă una după alta din mână, până când am ajuns la fotografia unei fete. Când am ridicat-o s-o văd mai de aproape, numele din descrierea foto mi-a confirmat că era Irlanda. Trebuie să fi avut cam nouă sau zece ani în poză. Din cine știe ce motiv, m-am uitat la fotografie ca și cum aș fi fost martorul unui accident grav de mașină. Plângea, iar o polițistă o ținea pe după umeri în timp ce ieșeau din casa ei.

Bravo ție.

Bravo ție, Irlanda — să ajungi unde ești acum după un început de viață atât de greu.

Oricât de oribilă ar fi fost situația, poza m-a făcut să zâmbesc. Lucrurile ar fi putut cu ușurință să ia o cu totul altă întorsătură pentru ea, în sensul rău. Acum înțelegeam de ce mi-a scris a doua oară — era o luptătoare. Am apăsat butonul interfonului de pe birou, iar Millie mi-a răspuns imediat.

— Da, domnule Lexington.

— Poți să-mi faci rost de câteva segmente din filmările recente ale știrilor de dimineață cu doamna Saint James? Pseudonimul ei profesional este Irlanda Richardson. Spune-le să-mi trimită prin e-mail un link cu filmări din arhivă.

— Desigur.